

salesiánský magazín

5 2010

**SALESIÁNI PRACUJÍ
V PLZNI UŽ DVACET LET**

VYCHOVÁVAT K TVOŘIVOSTI

**MŮJ DĚDÁČEK PÁSL S KARDINÁLEM
TROCHTOU KRÁVY, ŘÍKÁ JAN FOJTŮ**

**V Havířově otevřeli
již třetí středisko**

obsah

úvodník str. 3

rozhovor str. 4–5

Jan Fojtů

**pěší pouť
za Donem Boskem** str. 6–8

dopisy str. 9

recenze str. 10–11

vychovávej jako D. Bosco str. 12

téma str. 13–17

salesiáni v Plzni

Domisal 2010 str. 18–19

boj proti zlým silám str. 20

**salesian missionary
v Havířově** str. 21

**zajímavosti ze života církve,
ze světa, misie** str. 22–24

křížovka o ceny str. 25

oslavenci str. 26

festival pod věží ve Zlíně str. 27

svěcení a primice 2010 str. 28

Slovo redakce

Milí čtenáři,

o prvním říjnovém víkendu jsem byl v německých lázních ve Schwarzwaldu v Bad Herrenalb na konferenci o díle Jiřiny Prekopové. Seminář se nesl v duchu terapie pevným objetím a jedním z příznaků semináře bylo, že jsme se všichni, známí i neznámí, pevně objímali. Neříkám to s ironií, během semináře jsem totiž pochopil, kolik je nám, lidem západního myšlení se smyslem pro počty a racionalitu, s odmítáním doteků a všeho, co by se nás mohlo jakkoli dotknout, zapotřebí. Mluvílo se tam také o potřebě matky, ale především také otce a jeho požehnání. Tolik se toho v dnešní psychologii namluví o nutnosti přilnutí matky a dítěte v prvních chvílích jeho života (od lůna, přes kojení, nošení v šátku a vodění za ruku do školky a do školy) – kam se ale poděl otec? Otec, který dítěti nežehná, který mu není na blízku, který sedí po celý den u počítače a večer ho doma zapíná znovu a veškerou péči o děti nechává na matce – ten rezignoval na svou podstatnou roli. Otec je nejen důležitý jako vzor mužství a ochrany, ale také jako ten, k němuž se v budoucnu po celý život upíná úsilí dětí (nejen synů, ale i dcer). Není to tak, že všechno, co v životě děláme, chceme jakoby předvést otci (a matce)? Chceme jim to dát k nohám a říci: Tak co vy na to? To je pro vás...

Budme svým dětem dobrými otci i matkami, případně dědečky či babičkami!

Zdeněk Jančařík, salesián

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk Severografia, a. s.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Don Cházvez o zázracích

V dnešní době je náročné mluvit o zázracích. Katolický spisovatel z 60. let, Louis Evelyn, když se zabýval touto problematikou, napsal provokativním a velmi diskutabilním způsobem: „Naši předkové věřili v Boha díky zázrakům; my v současné době věříme v Boha navzdory zázrakům.“

Na druhou stranu se toto slovo často používá k vyjádření nevidaných jevů, jako třeba když mluvíme o „zázracích techniky“, nebo ještě hůř, když máme co dělat s magií a čarodějnictvím. Zázrak v křesťanském slova smyslu nemá s takovými věcmi nic společného.

„Zázrak“ spočívá především v Božím díle na zemi a v životě lidí.

V jádru nám připomíná, že On je Pán tvorstva a dějin. Pojďme přímo k prameni, z kterého můžeme pochopit, co je to zázrak: k životu a činnosti Ježíše, Syna Božího, který se stal Člověkem. Skrze evangelia, která jistě nepředstavují podrobnou „kroniku“ jeho díla, ale jsou především svědectvím víry, nacházíme pevně historické jádro zázraků.

V Evangeliu podle Marka, které je nejstarší, zaplňují zázraky skoro polovinu té části, která předchází umučení a smrti Pána. V trochu menší míře se objevují také u Matouše a Lukáše. V evangeliu podle Jana je jich jen 7, ale jejich důležitost je tak velká, že celá část, která se vztahuje k veřejnému působení Ježíše (od druhé do dvanácté kapitoly) je často nazývána „knihou znamení“, protože Jan dává zázrakům velký význam a zdůrazňuje jejich smysl pro odhalení povahy a poslání našeho Pána. Můžeme to shrnout tím, že by z evangelí zbylo kromě umučení jen opravdu málo, kdybychom z nich chtěli odebrat vyprávění o zázracích. Ale není to jen jejich množství, které něco znamená, ale také jejich důležitost.

Nejen to: je třeba také dodat, že zázraky, které Ježíš učinil, mu nijak nezlehčily jeho poslání a kázání, ale

paradoxně se staly jednou z příčin, které ho dovedly k smrti. Nejdramatičtější důkazem toho je evangelium podle Jana: starší lidu rozhodnou odsoudit Ježíše k smrti... protože On dává život! (viz J 11,45–53; 12,9–11)

Bylo by velice zajímavé pokračovat v tomto tématu a prohloubit jednu otázku, která pro mnohé katolíky představuje určitý problém: význam zázraků, o které prosíme Pannu Marii a svaté. Na jednu stranu je nepochybné, že každý zázrak je dílem výhradně samotného Boha; ale také je jisté, že má svou váhu přímluva Matky Boží a jeho „přátel“, svatých a světic. Evangelizace a katecheze budou muset očistit tento typický projev lidové zbožnosti, aniž by ho ovšem považovaly za něco chybného nebo pohanského.

Příkladem zdravé rovnováhy ze strany církve v souvislosti se zázraky jsou procesy blahorečení a svatořečení: člověk nemůže být prohlášen za svatého jednoduše proto, že udělal velké věci, včetně zázraků; je třeba prozkoumat dostatečně celý jeho život. Když ovšem tento proces má být dovršen, je nutné doložit nějaký zázrak, který Bůh učinil na přímluvu dané osoby.

V životě Dona Boska nacházíme často mimořádné zásahy Boha, které můžeme v některých případech označit za opravdové zázraky. Sám Don Bosco se o tom zmiňuje, když říká: „Důvěřujte Panně Marii Pomocnici a uvidíte, co jsou zázraky.“ A přesto tato jeho důvěra v Boha a v Pannu Marii ho neušetřila mnohé námahy a neúnavné práce pro dobro svých kluků. Nakonec i Don Bosco by souhlasil s touto větou, která v jednoduché slovní hříčce shrnuje velmi hlubokou pravdu: Největším zázrakem, který Bůh může uskutečnit v našem životě, je, když uvěříme jeho Lásce, aniž bychom k tomu potřebovali zázraky.

Pascual Cházvez,
hlavní představený salesiánů

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský
magazín zasíláme
bezplatně každému,
kdo o to požádá. Od
roku 1887 je to dar
Dona Boska těm,
kteří sympatizují se
salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín

Kobyliské nám. 1

182 00 Praha 8

tel.: 283 029 218

e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Můj dědáček pásl s kardinálem Trochtem

První řeholní sliby v salesiánské společnosti složil v neděli 15. srpna 2010 Jan Fojtů, pocházející z Valašských Klobouk. Spolu s Jendou složili své první sliby také dva slovenští novici, Vladimír Plášek a Ján Straka. Slavnost se konala v kostele sv. Jana Evangelisty v Popradě-Velkej, kde je sídlo společného slovensko-českého noviciátu, v den slavnosti Panny Marie Nanebevzaté a ve výroční den narození sv. Jana Boska (1815).

Hlavním celebrantem slavnostní mše svaté byl slovenský provinciál Karol Maník a kazatelem jeho český kolega Petr Vaculík.

V pátek 16. srpna pak vstoupilo do dalšího ročníku noviciátu pět mladých mužů. Bohužel mezi nimi tentokrát není nikdo z Čech...

Kde ses seznámil se salesiány?

Se salesiány jsem se seznámil ve Zlíně v roce 2004, když jsem tam našel práci. Protože jsem bydlel nedaleko salesiánského kostela na Jižních Svazích, začal jsem tam chodit na „úterní mše s přednáškou“. Trvalo mi ale ještě dost dlouho, než jsem se se salesiány seznámil osobněji. Asi až po roce a půl jsem začal chodit nejen na úterní mše, ale i dolů pod kostel do klubu pro mládež. Teprve tam začaly vznikat i osobní vztahy se salesiány a dobrovolníky, kteří tam pracovali. Když jsem byl na vysoké škole v Brně, tak jsem asi třikrát za celá studia zašel k salesiánům do Žabin... Teď před sliby jsem si ale vybavil, že úplně poprvé jsem slyšel o Donu Boskovi mnohem dřív, když jsem byl ještě na druhém stupni základní školy. Na chatě Potápka nad Potečí u Valašských Klobouk jsem viděl takový perokresbový obrázek Dona Boska a ptal jsem se tatky, kdo to je. Řekl mi, že to byl kněz, který se věnoval mládeži. Ale to bylo opravdu letmé setkání a trvalo dalších 13 let, než jsem salesiány potkal.

Foto: archiv Jana Fojty

JENDA SLIBUJE CHUDOBU, ČISTOTU A POSLUŠNOST

Kdy tě napadlo stát se salesiánem?

Nebylo to v jednom okamžiku, ale vlastně to tak uzrávalo v průběhu dvou let 2006–2008, když jsem se začal u salesiánů zapojoovat jako dobrovolník v klubu pro děti a mládež.

Co na tvoje rozhodnutí říkali doma?

Doma to tak nějak vstřebávali postupně. Když jsem byl rok jako dobrovolník na plný úvazek v rámci programu Cagliero a už jsem bydlel v komunitě ve Zlíně, tak jsem jim toho vlastně moc neříkal. Ale tím se nechlubím, ale prostě doma toho moc nevěděli. Ale když jsem byl v noviciátu v Popradě, tak jsme měli pěkný rozhovor s mamkou, tatínkem už nežije. A věděl jsem, že mám její podporu. Ale ne v tom smyslu, že by skákala metr vysoko štěstím, že ze mě bude „panáček“, ale prostě taková podpora mamky, která vždycky chce, aby její dítě bylo šťastné. Taky mi z legrace říkala, že na druhou stranu by si uměla i představit, že bych se vrátil na Valachy. Vhodné

nevěsty měla taky v merku... Ale asi všeobecně se spíš ty první dva roky dost divili, protože jsem před tím tolik do toho kostela „nelétal“ jak se vyjádřila moje starší sestra.

Chceš být knězem nebo pracovat jako koadjutor? A proč?

Sliby jsem skládal jako salesián – kandidát kněžství, takže dá-li Pán Bůh, chtěl bych být salesián kněz. Ale taky se to během let vyvíjelo. Napřed jsem prostě nějak šel za tím, že mám být knězem. Potom jsem si víc uvědomoval, že pokud člověk chce být salesiánem, tak to je to první, čím by se měl snažit být, a až na druhém místě je, jestli slouží jako salesián kněz nebo laik – koadjutor. Obojí je důležité a salesiáni budou salesiáni, když mezi nimi budou kněží i koadjutoři. Nejvíce jsem se nad tímto rozhodnutím asi zamýšlel v noviciátu. I když říkám, že jsem se rozhodl a rozhodl, podstatné je, že je to Pán Bůh, kdo tě někde volá. Takže asi nemám úplně rozumové důvody, proč zrovna salesián–kněz, ale vydal jsem se na tuto cestu.

ou krávy, říká nový salesián Jan Fojtů

Co tě oslovuje na Donu Boskovi a salesiánech?

Hlavně za ten poslední rok v noviciátě, a také díky květnové pouti na místa, kde žil Don Bosco, mě vyvstalo před očima, že Don Bosco vzešel úplně z normálních podmínek, z míst, která nebyla nějak výjimečná. Přesto po něm zůstalo dílo, které si dovolím nazvat nenormální – v tom smyslu, že je na něm vidět, že vzniklo jako spolupráce člověka a Pána Boha. To se mi na Donu Boskovi líbí, že na místo kde žil, do konkrétních podmínek se mu podařilo donést Boha. Toto asi obdivuji i na salesiánech, kterým se to nějakým podobným způsobem podařilo v minulosti i nyní.

Máš nějaký vzor mezi českými salesiány?

Ignác Stuchlý. Když člověk čte o tom, jaké to bylo v začátcích českých salesiánů, je to síla. Někdy to bylo hodně těžké, ale Staříček dřel. A přitom skromně, bez nějakého upozorňování na sebe – to se mi na něm líbí. Potom je to kardinál Štěpán Trochta, tam taky člověk jenom může v tichu žasnout. Kromě těchto dvou si uvědomuji vděčnost za všechny salesiány, kteří tu vydrželi i během komunismu a mnozí taky hodně vytrpěli, bez nich bychom tu nebyli. Z českých salesiánů mám ještě jednoho, kterého taky prosím o přímluvy, a to je Václav Doležal starší, který odešel z Čech do Itálie v roce 1924 v jedné z prvních českých výprav. V té době bylo velké

Fotografy Jana Fojtů

JENDA (VPRAVO) S PŘÁTELI

misionářské nadšení a on odjel do San Salvadoru, kde působil celý život. Byl to strýc mojí maminky.

Pocházíš kousek od rodiště kardinála Štěpána Trochty, znal jsi jeho osud před vstupem k salesiánům?

Věděl jsem, že pochází z Francovy Lhoty a že si toho hodně vytrpěl od nacistů i komunistů. Ale víc jsem toho nevěděl. Matně si pamatuju, že náš dědáček vyprávěl, že spolu pásli krávy, protože byli stejný ročník (1913). Dědáček pocházel z vedlejší dědiny, Horní Lideč. Ale nevím, jestli je to pravda, nebo jenom takové dědákovo rčení, kterým chtěl říct, že

vyřstali ve stejných podmínkách ve stejné době a nedaleko od sebe. Ale možná bych to mohl vyprávět, ne? Že můj dědáček pásal s kardinálem Trochtou krávy...

Letos nenastoupil do noviciátu žádný Čech. Cítíš se jako „poslední mohykán“? A co bys vzkázal klukům, kteří zvažují možnost stát se salesiánem?

Je fakt, že jsem klukům v noviciátě říkal, že zažívám rozpor v tom, jestli se mám modlit za nová povolání, nebo ne. Protože taktó jsem opravdu takový poslední mohykán, a když už nic jiného, aspoň tím by mohl člověk vejít do učebnic dějepisu (smích).

A co bych vzkázal klukům? Asi to nebude nic zvláštního, ale aby dělali poctivě, co teď právě mají dělat (ať už studují nebo pracují), aby měli někoho, s kým se o tom můžou pravidelně popovídat, a aby se modlili a prosili o stále větší lásku k Pánu Ježíši. Vypadá to jednoduše, ale přináší to své plody, ať už jejich rozhodnutí bude jakékoli.

Jiří Kučera

Jan Fojtů

- Narozen 1979.
- Pochází z Valašských Klobouk a má tři sourozence – bratra a dvě sestry.
- Vystudoval Lesnickou a dřevařskou fakultu v Brně, obor Krajinářská inženýrství.
- Před vstupem k salesiánům pracoval na Pozemkovém úřadě ve Zlíně

Pěší pout' za Donem Boskem

Foto: archivator

V TURÍNĚ, NA VALDOKU, V CÍLI NAŠÍ POUTI

Letos v létě se nás pět mladých lidí rozhodlo vyrazit na pout' za Donem Boskem do Turína a Colle. Cestu jsme chtěli pojmut trochu netradičně. Nahodili jsme si tedy batohy na záda a šli část cesty pěšky. Přitom žádný z členů výpravy neměl s podobnou cestou předtím zkušenosti.

Jako správní praktičtí vysokoškoláci jsme si prvně načteli několik knih od autorů Pavlíčka, Nevrlého a P. Františka Lízny. Tito zkušení cestovatelé vám dají potřebné rady pro přežití v přírodě. Zároveň vám však ukážou, jak vnitřně vnímat cestu, když směřujete za určitým cílem.

Vedle těchto teoretických informací jsme si zcela prakticky vytyčili cestu, naměřili vzdálenosti za pomoci provázku, udělali seznam potřebných věcí, do kterého jsme hrdinně nezahrnuli zbytečnosti jako je holení, deodorant či šampon, a mohli jsme

vyrazit na cestu do srdce piemontského kraje – Turína.

Výprava, nebo pout'?

Naše třítydenní pout' začala v sobotu 10. července v pražském salesiánském kostele Svatého Kříže, kde nám na naši cestu požehnal otec Jaroslav Mikeš. Následně jsme kráčeli na vlak, který nás přes Dráždany, Lipsko a Stuttgart dovezl až do švýcarské Basileje. Odtud jsme dalším vlakem pokračovali na jih Švýcarska do Martigny-Orsières, kde oficiálně započala naše pěší výprava za Donem Boskem.

Výprava? Nebo pout'? Dokud s námahou vylézáte a slézáte kopečky, kopce, vrcholy a nadšeně se fotografujete s modrou oblohou v pozadí, jste na výkonnostní výpravě, která posouvá vaše hranice možností a nafukuje vaše ego. Pout' nastává teprve tehdy, když nejprve Bohu poděkujete

za to, že vás milostivě nechal vylézt takto vysoko a až potom začnete fotografovat. Pout' se musí zrodit, vyrůst a dozrávat. Pout' nezačíná teď hned v čase nula. Takto začíná vaše výprava z jednoho bodu do druhého. Pout' se rodí ve vás samotných, ne na vlakovém lístku.

Za čtrnáct dnů naší pouti jsme ušli něco přes 160 kilometrů a zdolali velká převýšení. Již na švýcarské straně jsme se napojili na starodávnou františkánskou poutnickou cestu směřující do Itálie. Cesta byla perfektně značena na obou stranách hranice, leč naprosto prostá jakýchkoli dalších poutníků...

Tato poutnická stezka nás bezpečně dovedla až k nádhernému alpskému průsmyku Svatého Bernarda do nadmořské výšky 2 473 m. Na vrcholu průsmyku, který je zároveň hraničním přechodem, jsme využili pohostinnosti místních bratrů augustiniánů, kteří ve svém klášteře neza-

mykají a mají pro všechny na cestách otevřeno již tisíc let. Díky této jejich pohostinnosti jsme byli uchráněni deště a zimy během noci.

Následující tři dny nás františkánská stezka vedla přes místní vesničky do starobylé Aosty založené samotným císařem Augustem. Aosta je hlavním a zároveň jediným velkým městem tohoto regionu. Během cesty jsme měli mnohá milá setkání s místními lidmi. Stačí slušné pozdravení, usměv na tváři a lidé vám už sami mávají či vás přímo zastavují a ptají se vás, kam kráčíte. Vůbec přitom není podstatné, že si mnohdy nerozumí ani jedna ze stran setkání.

Na horách spravedlivě

Z Aosty jsme se následně vydali údolím podél řeky Dora Baltea směrem k hranicím národního parku Grand Paradiso. Zde jsme po několika dnech cesty přišli do vesnice zvané Pont, ve které končily veškeré cesty. Zároveň se zde se svými 1961 metry nadmořské výšky nachází nejvýše položený turistický kemp v Evropě. V Pontu jsme se zdrželi po dva dny z důvodu načerpání nových sil. Čas

j jsme využili i k výstupům na místní třítisícovky, ze kterých jsme mohli sledovat nádhru celých Alp. Kemp je taktéž důležitou základnou pro všechny horolezce, kteří chtějí pokořit čtyřtisícový vrchol hory Grand Paradiso ležící v sousedství.

Na horách platí spravedlivé pravidlo, že co si vystoupáte do výšky, musíte zase slézt. Tak jsme i my po překročení bodu Colle del Nivolet na jednom z místních hřebenů začali čtyřdenní sestup údolím řeky Orco k městu Cuorné.

Za celou cestu jsme viděli desítky vesniček a všude obdivovali otevřené kostely. Přitom platilo, že nejlepší oběd a odpočinek byl právě ve stínu zdi těchto kostelů. Z Cuorné jsme vzhledem k silicímu provozu raději dále cestovali do Turína vlakem.

Co je podstatné?

Není podstatné, odkud vycházíte a kolik kilometrů urazíte pěšky. Podstatné je, že se k tomu vůbec odhodláte a vzdáte se tak pohodlí, které vám nabízí moderní doba. Musíte více spoléhat na své schopnosti, na pomoc neznámého okolí v podobě

dobrych lidí, šťastné náhody a především na Pána Boha.

Pěší cesta vás zpomaluje a více připoutává k danému místu. Nutí vás cítit a ctít danou krajinu. Jdete cestou necestou, vše potřebné si nesete na svých zádech, usínáte v sadech, umýváte se v řekách. Přitom se modlíte k Pánu za své milované, rodinu, přátele. S přáteli putníky společně žehnáte pokrm, modlíte se růženec, čtete Písmo. Mluvíte s Pánem, mlčíte s Pánem. Děkujete. Tak se rodí a vyrůstá vaše pouť.

V Turíně

Tímto způsobem jsme putovali dva týdny, než se nám podařilo dostat k branám Turína. Jistá ošuntělost a zmatečnost města, tak kontrastující s hypermoderním a pulzujícím bohatým Milánem v sousedství, vám rychle přiroste k srdci. Láska k tomuto městu roste, jak se blížíte k místům, která jsou spojena se životem a prací Dona Boska. To vše, o čem jste dosud četli a slyšeli vyprávět, máte najednou před sebou. Konečně projdete branou na Valdo-ku a vcházíte do nádherné baziliky ►

KDEPAK TO ASI JSME?

Panny Marie Pomocnice křesťanů. Vidíte Dona Boska a děkujete Pánu, že vás milostivě nechal v pořádku dojít až na toto překrásné místo.

Stejně tak i následující třetí týden, který jsme mohli prožít v rodišti Jana Boska, byl pro nás všechny naplňujícím časem. Colle Don Bosco je místo pulzující boží láskou, životem, modlitbou, smíchem. Stovky mladých lidí ze všech koutů Evropy běhají, vesele a hlučně pokřikují, bubnují, hrají fotbal, zpívají, ale i tiše sedí a naslouchají svým průvodcům, rozjímají o své vlastní cestě světa. V této dobré společnosti rychle opouštíte svoji upjatost, pobrukujete si Benvenuto či Viva Don Bosco a konečně naplno poznáváte cestu, kterou si zvolil Don Bosco. Poznáváte tak nové věci nejenom o Donu Boskovi, ale i o sobě samém.

Jan Kouřimský

Foto: archiv autora

CESTOU K PRŮSMYKU SVATÉHO BERNARDA

Jak jsem prožíval pouť

Strávit v pěti lidech veskrze mužského osazenstva přes dvacet dní, převážně bez zásahu vnějšího světa, se mi zdálo před poutí jako dosti psychicky náročný výkon. Ona proslulá ponorková nemoc měla, přiznávám, svůj čas a sílu. Nebylo to ovšem nikterak zdrcující a veškeré vnější projevy se omezily pouze na hlasitější vyjadřování názorů střídané chvilami v ústraní. Za to patří dík především spolupoutníkům: Honzovi Kouřimskému, Martinu Hrtúsovi, Cyrilu Vojtěškovi a v neposlední řadě Tomáši Nýdrlemu. Jsou to všichni famózní lidé a já jsem rád, že jsem s nimi mohl prožít tuto dobu.

K pouti samotné – byla pro mě obrovským přínosem, jak v poznávání sebe samotného (konkrétně svých pocitů, fyzické a psychické kondice a odolnosti, svých slabín a předností), tak i vztahů k ostatním členům družiny, náhodným kolemjdoucím i k samému Bohu. Nebylo to však jen poznání. Když poznáte své předpokládané hranice, dá se přes ně překouknout a nahlédnout na zcela nový prostor kolem sebe, který je naprosto nevyužitý, a tu se zjeví možnost hranice překonat a jít dále... do předtím neznámých, ba ani netušených, končin vlastního srdce. To je právě cesta k dokonalosti, která přestože nemá cíle, je správná a měla by být každým dobrým člověkem chtěná a žádaná. Navíc nevím jak vy, ale já občas mívám všední večer problém, když si vzpomenu na právě skončivší den, že jsem nic pořádného neudělal a ani po mně nezbylo něco hodného vzpomínky. Na pouti to však bylo naprosto jiné. Člověk se každý den posune o nějakých šest hodin blíž k cíli, který má pevně stanovený, a ví, že se během onoho dne dozvěděl spoustu věcí, které mu poodkryly pravdu. Byl to pro mě úžasný pocit, necítit prázdnotu ze zahozeného dne.

Putovali jsme nádhernou přírodou, kde jsem si opět uvědomil Boží velikost a dobrotu, že tyto dary nejen stvořil, ale dal nám je též k obdivu a jako zdroj inspirace. Naneštěstí byla značná část naší cesty vedena po asfaltovaných cestách, jež osobně příliš nemiluju. I tento fakt ovšem měl nakonec kladné dopady na mou osobnost, ke konci už jsem si zvykl a navíc je možnost při tomto rovinném šlapání oddat se intenzivní modlitbě snáze, než když člověk musí dávat neustále pozor, na jaký kámen slápnout může, a na jaký už ne. Jakákoliv pouť je neuvěřitelně odpočinkovým úkonem. Všechny problémy a starosti z běžného „civilního“ života během několika málo dní odezní a zbytek cesty je hlava čistá, jako místní plesa a hladiny nádrží. Na takovéto cestě člověk zjistí, že k přežití nepotřebuje tak mnoho. Stačí, když má co jíst a kde spát. A toto všechno má na zádech v batohu. Úplně všechno. Nepotřebuje počítač, postel, desítky skříní se stovkami věcí, tucty kusů oblečení ani velkou koupelnu. Je to fantastický pocit svobody, nemít v kapse stále telefon a klíče, moci si kdekoli sednout, postavit stan a uvařit večeři z vlastních zásob a pouze z vlastní vůle odtud zase odejít. Na koupání, když už je téměř po týdnu skutečně třeba, stačí obyčejná řeka. Když je studená, tím lépe – alespoň se člověk otuží. Přesně dle staré moudrosti – co tě nezabije, to tě posílí.

Podněty, zkušenosti a zážitky z této cesty na mě budou jistě dlouho působit a doufám, že hned tak nebudou zapomenuty. Byla to skvělá pouť a jsem rád, že takto přínosně strávené léto.

Jaroslav Hejl

Milé Staré Páky,

píšu těsně před Sletem a chci se s vámi podělit o pěkný zážitek ze společenství Starých Pák.

V červenci jsem po Manželských setkáních v Hranicích jel s ženou do Rajnochovic vyzvednout děti z tábora Archa.

Před Kelčí najednou hrozný zvuk a výfuk škrtal o silnici. Zvuk jako pár traktorů, sobota odpoledne a vedro 35 °C. Co dělat? Vzpomněl jsem si, že mám v autě notebook s adresářem SP a že v Kelči nějaká Stará Páka bydlí. Tak jsem vytočil Standu Hlavicu a ten už hned: „Jasně, není problém, čekám u kostela“.

S děsným řevem jsem dojel (celá Kelč hlavu v oknech) a Standa, že jdeme za Toníkem.

Malý problém byl, že Toníkovi se den předtím narodila dcera a šel navštívit ženu do porodnice. Ale v sedm večer prý bude auto opraveno.

Standa nás vzal k nim domů, půjčil nám svoje auto a nebohé čekající děti jsem mohl přivést.

Pak jsme poseděli u Hlaviců na zahradě, ochutnali výborné koláče a i děti byly rády, protože se ukázalo, že byly na táboře spolu a opět se setkaly dříve, než čekaly.

Pak jsme zašli za Toníkem, ten dosvařoval, sundal auto ze zvedáku a na věži odbilo sedm... Slovo dělá muže.

Nepříjemná situace se díky Bohu a dobrým lidem proměnila v milé setkání a já chci poděkovat Standovi za pomoc, Dědkovi za starost o organizaci a všem Starým Pákám za společenství, ve kterém mohu být.

Proto se opět letos na vás všechny moc těším!

Petr Ptáčník

Vážená redakce,

děkuji za uveřejnění článku o P. Vojtěchu Hrubém. Manželka i já jsme ho četli s velkou radostí. Salesiánský magazín se nám velmi líbí, jsou tam oslavenci, kněží, kteří slavili nějaké jubileum a mnoho zajímavých článků o kněžích na misiích v Bulharsku a mnoha dalších salesiánských spolupracovnících, kteří vedou mládež.

Bydlíme v Hlučíně. Je tu kostel zasvěcený sv. Janu Křtiteli, ve kterém nedávno vysvětil otec biskup František V. Lobkowicz nové varhany. Potom tu máme kostel sv. Markéty, u kterého se nachází hřbitov.

Z Hlučína pochází také salesiánka Jarmila Chorovská, která v kostele sv. Jana Křtitele skládala věčné sliby. Její články v Salesiánském magazínu jsem četl několikrát! Modlíme se za ni, za P. Meda, který je v Indii, za salesiánské kněze, kteří působí v Bulharsku i za hlavního představeného salesiánů P. Pascuala Cháveze.

Několikrát jsem také navštívil kostel sv. Josefa (Don Bosco) v Ostravě, kde působí salesiáni. Bývají tu přednášky různých kněží, např. P. Vojtěcha Kodeta nebo P. Tomáše Halíka.

Osobně jsem se znal s P. Janem Kruhutem, salesiánem který také znal P. Vojtěcha Hrubého. Působil v Rožnově pod Radhoštěm. Na kněze studoval v Itálii.

Pocházím ze Zlína a řadu let jsem bydlel ve Slušovicích, kde působil řadu let salesián P. Josef Pekárek, který již zemřel. Dnes je tam P. Emil Matušů.

Pamatuji na všechny salesiánské spolupracovníky a dobrodince ve svých modlitbách.

S pozdravem zůstává

Miloslav Žáček

JEDNA Z POSLEDNÍCH FOTOGRAFIÍ P. HRUBÉHO (UPROSTŘED S HŮLKOU) NA ŘÍMSKÉM VELEHRADĚ

Když se zlé věci stávají dobrým lidem

Režijní dvojice bratři Coenů nezapře ve své tvorbě židovskou mentalitu a jejich nový film *Seriózní muž* je podle kritiky jejich „nejžidovštější“. Maschusetskou židovskou komunitu 60. let minulého století vidí ironickými a skeptickými očima moderních tvůrců, kterým se vzdálila víra otců, ale žádnou novou nenalezli, takže ve svých tradicích tápou, jsou vůči nim cyničtí, ale zároveň po ní touží s nostalgii dětí vyhnaných z ráje.

Z filmu vyčnívá jakoby odjinud vytržená úvodní scéna, v níž se ocitáme v prostředí chasidského ortodoxního štetlu v Haliči zhruba v první půli 19. století. Herci mluví jazykem východních Židů jiddiš, pod obrazem z vesnické kuchyně běží titulky. Mojše se vrátí z tržnice, sundá si kožšinovou čepici a vypráví manželce, že na trhu potkal slavného učitele, rabiho Treitle Groškovera, kterého lidé považovali za svatého chasida, cadika. Mojše ho pozval na návštěvu. Za dveřmi zuřil vánoce, žena chystá večeri a zašívá punčochy, z hrnců na plotně se kouří. Mojšeho zprávu komentuje: „Rabiho Treitleho před rokem pochovali, sama jsem byla na pohřbu.“ – „Já ho ale potkal!“ hájí se muž. – „Tak to nebyl on, ale dybbuk – zlý duch.“ – „Ženo, neblázní!“ Po chvíli se ozve bouchání na dveře. „To je on,“ povídá muž. „Já tam nejdu,“ říká žena. Mojše otevře dveře a za nimi se objeví zmrzlý rabi v kaftanu s plstěným kloboukem, dlouhým voussem a s výrazem člověka, který právě dorazil z onoho světa. „Vítejte, rabi Groškover,“ povídá Mojše. Žena na rabiho nevěřícně hledí a po chvíli k němu přistoupí a vrazí mu do prsou šidlo se slovy: „Ty nejsi rabi, ale dybbuk, protože rabi Groškover před rokem zemřel.“ Nejdřív se zdá, že se

opravdu jedná o ducha, protože rabi dál sedí jakoby nic, ale po chvíli se jeho bílá lněná košile zbarví krví. Rabi se zvedne a odchází se slovy: „Zdá se mi, že zde nejsem vítán, tak zase půjdu,“ a odchází do vánoce.

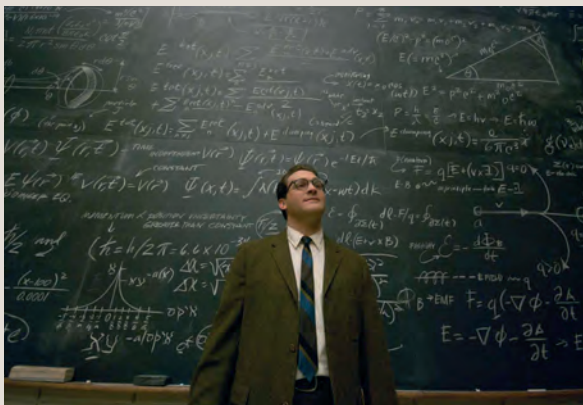
Jako úvod filmu na jobovské téma to není špatné. Na samotný film už bylo napsáno mnoho pozitivních recenzí, k nimž se nelze než připojit. Snímek vás zavede do židovské komunity v americkém městečku začátku 60. let. V rodině profesora fyziky Larryho Gopnika běží všechno nějak na levačku: pubertální děti přerůstají tátovi přes hlavu, Larryho manželka spí s jiným mužem, který Larryho nakonec vyžene z jeho vlastního domu spolu s Larryho těžce nemocným bratrem, jehož vyšetřuje policie.

Profesor Gopnik je navíc na škole nepravdivě obviněn z úplatkářství, takže se zdá, že mu nebude udělena definitivita a že snad bude i vyhozen. Zkrátka všeho jde z kopce, kam se podíváte, všude to bolí a něco se hroučí. Larry Gopnik hledá útěchu alespoň u rabínů, byť od toho moc nečeká. Jejich odpovědi jsou jen jakousi plastovou náhražkou živé empatie pastýřů. První rabín mu poradí, aby se radoval z krásného světa za oknem svého domu (Larryho soused je zavilým antisemitou), druhý mu naznačí, že by se měl nechat léčit, a třetí, na něhož spoléhal nejvíc, ho vůbec nepřijme, protože zrovna medituje o smyslu bytí. Tragické a marné hledání záchranného stěbla je ovšem prošípikováno drsným humorem režijní dvojice,

který divákovi nedá – a přes všechnu tragiku profesorova života se člověk musí smát. Je to však „smích skrze slzy“, smích nad hloupostí světa, marností falešných náboženských odpovědí, nad absurditou života.

Ať už jste na tom jakkoli, po zhlédnutí filmu se vám bude zdát, že na tom zase nejste tak zle.

Zdeněk Jančařík

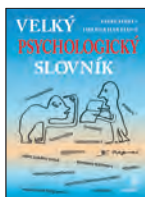

Tipy na zajímavé čtení

Velký psychologický slovník

Pavel Hartl; Helena Hartlová

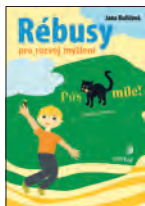
Velký psychologický slovník odráží v několika stovkách hesel stav současné psychologie, ale i psychoterapie a psychiatrie. Renomovaní autoři v tomto díle shrnují svou celoživotní práci v oboru, který se jim stal nejen vědou, ale i mateřským územím, na němž se pohybují s odbornou akribií a jistotou. Autoři kladou důraz na srozumitelné a přístupné vysvětlení pojmů a snaží se o důslednou provázanost hesel, začleňující pojmy do dalších souvislostí. Slovník je určen nejen studentům, psychologům a pedagogům, ale i širší veřejnosti. Užitečným doplňkem je přehled světových i českých psychologů.

Rébusy pro rozvoj myšlení

Buřičová Jana

Kniha nabízí zajímavé rébusy, při jejichž řešení děti rozvíjejí myšlení, logické uvažování, fantazii a v neposlední řadě rozšiřují slovní zásobu. Spojením obrázku s písmeny a čtením percepčně náročného textu dochází k propojování funkcí pravé a levé mozkové hemisféry, což vede k postupnému zlepšování kognitivních procesů. Rébusy lze zpselit hodiny českého jazyka a literatury na 1. stupni základní školy, ale i reedukáční skupiny pro děti se specifickou poruchou učení (dyslexií, dysortografií). Rébusy mohou nabídnout své uplatnění také při společných chvílích rodičů s dětmi. Luštit je mo-

hou děti při soutěžích na dětských táborech, v zájmových kroužcích, školní družině a podobně. Na základních školách je lze využít jak při skupinových, tak individuálních činnostech.

Jana Buřičová je učitelkou na prvním stupni základní školy, zároveň působí jako speciální pedagožka reedukačních kroužků.

100 inspirací z Ekoateliéru

Horová Jitka

Vítáme vás v kouzelné říši ekologického výtvarnictví! Materiál, který pro tvoření potřebujeme, máme doslova po ruce. Zajímavé výtvary vznikají z časopisů, krabiček, kelímků, přírodnin... V knize se setkáte s tradičními technikami v novém, jednoduchém a hravém pojetí.

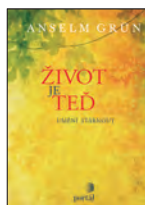

Sto tvořivých radostí rozvíjí cit a fantazii, pomáhá přírodě a šetří finance. Pestré barevné obrazy, přáníčka, zvířátka, kouzelné duhové lampičky, průsvitné okenní dekorace, mozaiky, skládky, vázy... Náměty jsou určeny rodičům, učitelům a vychovatelům předškolních a mladších školních dětí.

Život je teď

Grün Anselm

Autor o stárnutí a stáří hodně ví a hodně ví i o lidské psychice a lidských osudech. Nenabízí však čtenářovi pouze své vlastní myšlenky a návody ke zvládnutí různých životních situací. Grün čerpá ze spirituality otců pouště stejně jako z tradice západního mnišství nebo

poznatků hlubinné psychologie. Vždy ovšem uvádí své zdroje nebo se odvolává na příslušnou autoritu. S jistotou nadsázkou lze říci, že Grünovy knihy jsou jakousi ušlechtilou kompilací v dobrém slova smyslu, souhrnem poznatků z kvalitních knih, které tedy méně pilný čtenář nemusí již brát do ruky, poněvadž Grün mu z nich vybere vše podstatné a předloží a současně obohatí o své originální postřehy.

Anselm Grün je jedním z nejúspěšnějších spirituálních autorů dneška. Jako benediktinský mnich žije a pracuje v německém opatství Münsterschwarzach, kde píše a vydává knihy, vede poradenskou službu a je ekonomem kláštera. Jeho knihy dosáhly ve světě už milionových nákladů. V nakladatelství Portál vyšla jeho kniha *Deprese jako šance* (2009).

Typologie osobnosti u dětí

Jiřina Stang; Šárka Miková

Využití ve výchově a vzdělávání. Kniha poskytuje klíč k porozumění dětské osobnosti, ať už je naším vlastním potomkem, žákem nebo klientem. Ukazuje, že pokud dospělý člověk porozumí nuancím v osobnosti dítěte tak, jak to umožňuje typologie osobnosti MBTI, může s ním navázat velmi kvalitní a v celku bezproblémový vztah založený na vzájemné spolupráci a účt. Všechny aspekty typologie osobnosti MBTI jsou v knize ilustrovány rozmanitými kazuistikami dětí. Na případech jednotlivých dětí budou ilustrovány typologické příčiny jejich problémů a způsoby řešení včetně prevence. Kniha je psána pro učitele a učitelky mateřských a základních škol, poradenské pracovníky a ostatní profese pracující s dětmi.

Vychovávat k tvořivosti

Evropská unie prohlásila loňský rok rokem tvořivosti. Logické rozhodnutí pro období krize.

Zvířata se adaptují na prostředí, ve kterém žijí. Jestliže se prostředí změní, umírají. Člověk se chová opačně a za pomoci nástrojů, které se mu podaří vynaleznout, prostředí mění.

Mít představivost, znamená mít schopnost přežít. Avšak impuls k „tvoření“ není u lidských bytostí dán pouze nutností. Je především **jedním z největších životních potěšení**. Dítě se raduje z toho, že se stalo bobrem, sochařem, zlatníkem, vynálezcem záračných strojů. Když něco staví, učí se, co znamená vynalézat a plánovat, co je to čas a námaha... a dělá všechno samo. Potěšení z použití vlastních rukou k vytvoření nějaké věci, které „vidělo“ jen ve své představivosti, je nádherné. A právě tato skutečnost je výzvou pro vychovatele, který musí tuto inteligenci a citlivost v dítěti pěstovat. Bohužel škola příliš brzy hlásí přerušeni s tímto tvořivým a herním světem dětství, protože existuje nebezpečí, že se tvořivost stane jakousi „zasádkovanou“ a špatně pochopenou formou inteligence.

Tvořivý člověk není jakýmsi výstředním géniem, překvapujícím různými nápady nebo uměleckými schopnostmi, nýbrž tím, kdo je schopen najít správné páky, kterými je možno zvratit nebo změnit pravděpodobně negativní vývoj situace.

Role rodičů je velmi důležitá a spočívá v podpoře schopností dítěte pozorovat, představovat si, tvořit. Rodiče jsou povinni dítě povzbuzovat a ujišťovat je o jeho základních a cenných vlastnostech, protože **tvořivost je dokonalou záležitostí výchovy**. Je však důležité mít na paměti dvě přesvědčení, která nás často na těchto stránkách vedou: nikdo nemůže druhého vést tam, kde nikdy sám nebyl; děti se naučí jedině tomu, co samy prožívají. To znamená, že **rodina musí být tvo-**

řivá sama v sobě a musí ve vzájemných vztazích prožívat atmosféru, která tuto pro život tak důležitou formu inteligence umožňuje, aby se tak odstranily patologické zárodky, které ji mohou rychle „umrtvit“ (v etymologickém slova smyslu): žárlivost, autoritářství, nenaslouchání, a především nuda a rutina, které jsou úhlavními nepřáteli tvořivosti.

Rodina musí žít ve vnímavé tvořivosti, aby totiž byla pozorná

osobních potřeb, které je třeba získat a rozvinout. Jedná se především o zvědavost, kulturu obecně a kulturu vědeckou a uměleckou zvláště, neboť mentální intuice a pružnost rostou pouze v půdě dobré, reálné a zapálené znalosti školních disciplín. Je třeba přestat dítě vnímat roztěkaným způsobem a začít je podporovat v jeho celistvosti: zbourat všechny bariéry mezi školními předměty, hodnotit kvalitu spíše než kvantitu a integrovat rozličné rozměry osobnosti.

Tvořivé děti jsou ty, které se učí s potěšením. Jedině radost z učení dává lepší soustředěnost a rozvoj kompetencí na intelektuální rovině. Talent se objevuje a roste rovněž ve schopnosti vztahů ke druhým. Tento typ výchovy má zapotřebí autentické komunikace, z níž je vyloučena rivalita, a rovněž skutečné spolupráce mezi žáky, což se v současných třídách příliš často nevidí; naopak, často se zde setkáváme s předčasnou soutěživostí, přičemž děti jsou v ní ještě podporovány.

Je rovněž nutno pozorně pečovat o psychosomatickou rovnováhu: hra, sport, procházky na čerstvém vzduchu. Intuice a pozorovací schopnosti se zajisté nemohou rozvíjet při obsedantním opakování počítačových her, které někdy dokonce přivádějí k hypnotickému nátlaku. Je třeba rovněž chránit přirozenou schopnost žasnout, kterou děti mají: umět se dívat a nacházet to, co my jsme již ztratili. Je povinností rodičů je povzbuzovat a možná i doprovázet, aby měly možnost znovu najít intuici dětství. Einstein tvrdil: „Člověk, který ztratil schopnost žasnout, je člověkem mrtvým.“ Talent pak potřebuje metodu, která mu dodává objekty a nezbytné fázování do jednotlivých etap, aby je bylo možno dosáhnout. Nepořádek není tvořivý téměř nikdy. Klíčovým faktorem je pak energie a síla vůle, která vítězí nad pasivitou.

Bruno Ferrero,
přeložil Ladislav Heryán

příznakům ohlašujícím eventuální krizi; žít v analytické tvořivosti, aby rychle chápala to, co nefunguje, a nezaměřovala příčiny s následky; žít v produktivní tvořivosti, aby si dovedla představit alternativní řešení a neutíkala se neustále k heslu „riskneme to, buď, anebo“; žít v rozhodné tvořivosti, aby uměla volit strategii a nejvhodnější jednání vzhledem k vlastním prostředkům, hodnotám a tužbám; žít v aplikované tvořivosti, aby dovedla vždy přistoupit k řešení a vyvarovat se náládovosti.

Život v takovém ovzduší je blahodárným pro výchovu tvořivé inteligence dětí v jejich třech nosných rozměrech, jimiž jsou talent, metoda a energie.

Talent není jenom darem spadlým z nebe, nýbrž je plodem rozličných

Salesiáni jsou v Plzni již dvacet let

Kulaté dvacáté výročí působení v Plzni oslavili tamní salesiáni výstavou fotografií, přednáškou a slavnostní mší svatou s biskupem Kájou Herbstem. Při této příležitosti také vydali pamětní mince, poštovní známky, sborník a napekli hromady koláčů.

Oficiálním datem, kdy začali salesiáni na západě Čech působit se stalo 9. září 1990. P. Michal Kaplánek působil tou dobou jako kaplan na plzeňském arciděkanství a přivedl již v roce 1990 do Plzně první salesiány. Komunita žila v řadovém domě v Revoluční 50. Michalovým snem bylo zřídit v Plzni salesiánskou oratoř a dům. Ovšem plány na založení střediska se začaly hroutit, protože se nedařilo sehnat vhodný objekt. Michal se začal chystat k odchodu z Plzně...

„Přišlo mi najednou líto, že budu muset odejít...“, vzpomíná Michal. Ve čtvrtek 10. května 1990, jsem potkal P. Antonína Hýžu, tehdy faráře v kostele na Slovanech. Ptal se mě, jak se mám. Odpověděl jsem: „Asi se budu stěhovat, otče.“ „A proč?“ „Nemám barák!“ (Myslel jsem tím místo pro práci s mládeží.) „Ale já mám barák.“ Když jsem pak odpoledne P. Hýžu navštívil, viděl jsem u něj dopis z Bytového podniku města Plzně. Ptali se farnosti P. Marie Růžencové, do níž patřily i Lobzy, zda má církev zájem o budovu vedle kostela sv. Martina, která byla považována za bývalou faru. Stav objektu byl totiž zoufalý. Byl jsem se na dům podívat a byl jsem překvapen, že přes svoji

zchátralost odpovídá představám, které jsem na začátku roku formuloval v dopise městskému úřadu. Navíc byl poblíž kostel – centrum každého salesiánského díla. Ihned jsem došel k názoru, že pokud si Bůh přeje, abychom byli v Plzni, musíme získat tento dům.

Bleskově jsem si zjistil všechna fakta. Dům sice nikdy nepatřil církvi, ale postavil si jej katecheta Karel Laub v roce 1904. On dal také podnět ke stavbě kostela sv. Martina a Prokopa. Po katechetovi Laubovi bydleli v domě další katecheti až do

roku 1933, kdy se duchovní správy kostela ujali dominikáni. Od té doby byl dům v soukromých rukou. V roce 1949 dům na základě tzv. Benešových dekretů připadl státu. Uživatelem se stal Bytový podnik města Plzně.

Ten nechtěl nejdříve na naši žádost o změnu vlastníka objektu reagovat. Vzhledem k nejistotě ohledně očekávaných restitucí byly pozastaveny převody a prodej nemovitostí ve státním vlastnictví. Bylo ale nasnadě, že pokud jde o veřejně prospěšný projekt, může město toto rozhodnutí změnit. Od té chvíle jsem začal chodit po úřadech. Dal jsem si předsevzetí: „Každý den jeden úřad“. Nakonec se podařilo získat zástupce města pro myšlenku střediska mládeže. Nějakou dobu nebylo jisté, zda nám město dům daruje, prodá či pronajme. V červnu jsme se dozvěděli, že dům i se zahradou bude bezplatně převeden do vlastnictví salesiánů. Koncem měsíce přijel pak P. Benno Beneš podepsat hospodářskou smlouvu. A tak byl dům od 1. července 1990 náš,“ vzpomíná

Foto archiv plzeňského salesiánska

ROK 1990

Nadšení překonalo všechny problémy

„Vzpomínám především na naši salesiánskou komunitu a na její začátky. Vzpomínám na odhodlanost Jirky Cahy a Jožky Mendela, kteří šli bez nejmenšího zaváhání na svoji salesiánskou praxi v roce 1990 do Plzně, ačkoli jsem je upozorňoval, že nevím, kde budeme bydlet a z čeho budeme žít. Ačkoli to se mnou taky neměli vždycky jednoduché, nepamatuji se, že bychom měli v prvních letech v komunitě nějaké hádky nebo napětí. Nadšení pro společné dílo bylo tak silné, že všechny osobní bolístky ustupovaly do pozadí.“

Michal Kaplánek

P. Kaplánek na start salesiánského působení v Plzni.

Události pak nabraly rychlý spád: 1. září 1990 byl Michal Kaplánek jmenován rektorem kostela sv. Martina a Prokopa a 9. září 1990 se konala první bohoslužba, kterou bylo salesiánské dílo v Plzni oficiálně a slavnostně zahájeno.

Pohled zvenčí

„Psal se začátek roku 1991 a k nám do třídy na besedu o náboženství přišli dva kluci – Jura a Jožka. Ten den jsem měla ve škole fotografie z listopadového pohřbu svého strýce. A na nich stejní dva kluci jako ministranti. S fotografiemi jsem se jim pochlubila. A oni mě na oplátku pozvali k nim do střediska, kolem kterého jsem každý den chodila do školy. Dům jsem dobře znala. S mamkou jsem do něj občas zašla k jedné staré nájemnici na návštěvu. Působil strašidelně,“ vzpomíná Marie Tutterová.

Pak jsem před domem vídala kontejnery a bylo vidět, že se vyklízí. Přibyla i cedule – Salesiánské středisko mládeže. Jednoho dne jsem se do domu vypravila. Vyšla jsem temnou chodbou do prvního patra a poslouchala. Za dveřmi proti schodišti bylo slyšet hlasy. Snažila jsem se porozumět, o čem mluví. Ale ne a ne najít odvahu zaklepat. Nakonec jsem to vzdala a šla pryč. Na cestě domů mi to ale nedalo a vrátila jsem se. Po nějaké chvíli jsem si dodala kuráže. Vešla jsem a uvnitř byli, tuším, tři lidé. Páter Michal Kaplánek, Petra Holendová a Blanka Klepetářová – moje pozdější velká kamarádka

Foto: archiv prezidentského střediska

ROK 1995

ze střediska. Michal se mě začal vyptávat a já odpovídala, ale v duchu jsem si říkala, že sem tedy určitě chodit nebudu. Ale všechno nabralo jiný směr a já jsem začala do střediska docházet každý den. A jaké byly první kroky střediska?

Bylo to velké nadšení (podobné už jsem od těch dob nikdy nezažila) všech, kteří do střediska přicházeli a ochotně se podíleli na vyklízení domu, skládání cihel atd... Zpočátku jsme měli k dispozici jen dvě místnosti, kde se topilo v kamnech. V zadní místnosti byl stůl na stolní fotbal a tenis. Pálek bylo ale málo, takže jsme používali i velice oblíbený zpěvník Cantate.

Pak následovaly první výlety, první prázdniny a první letní tábor ve Starém Sedlišti u Tachova. Na léta strávená ve středisku ráda vzpomínám. Našla jsem si tam spoustu

kamarádů, zažila mnoho krásných chvil a osvojila si mnohé dovednosti. Dnes sleduji na hřišti u střediska děti svých vrstevníků z tzv. první střediskové vlny a říkám si, jak ten čas letí.“ uzavírá Marie Tutterová.

Nabíráme rychlost...

„Náš kostel sv. Martina a Prokopa byl v roce 1993 povýšen na farní. Ale i po vzniku farnosti bylo jasné, že u salesiánů v Lobzích mají děti a mládež přednost – a starším lidem to nevadilo, měli z toho naopak radost,“ vzpomíná dál Michal Kaplánek, který se od 1. ledna 1993 stal ředitelem střediska a prvním farářem nově zřízené farnosti.

„Pozvánky do střediskových kroužků a také do oratoře jsme pak podporovali systematickou návštěvou okolních škol. Na začátku školního

Střecha

Do Centra pomoci dětem, mládeži a rodině Střecha jsme s manželkou začali docházet před dvěma lety. Od té doby se setkáváme se sociálním pracovníkem centra každý měsíc a podařilo se i zapojit jedno z dětí do aktivit centra. Důvodem byla potřeba začít řešit vztahové problémy a komunikaci v rodině. Všechny ostatní dostupné možnosti se nám nezdály dostatečné. Ve Střeše jsme byli přijati vlídně, s otevřeností a přátelsky. Neformálnost a dostatek

času na řešení našich problémů nás velmi oslovily a ve srovnání například s vyšetřením u psychologa nám přinášely pocit uvolnění a pohody. Pomáhalo nám už to, že jsme si mohli popovídat o tom, co nás tížilo, a vědomí, že na naše problémy nejsme sami. Klid nás přinášela i diskrétní forma setkání. V setkávání budeme pokračovat, protože již víme, že vztahové a komunikační problémy v rodině se nedají vyřešit „mávnutím proutku“. manželé H.

roku 1995 jsme prošli poměrně dlouhou šňůrou takových evangelizačních a taky informačních a zvucích schůzek po všech školách v okolí,“ vzpomíná tehdejší asistent František Hroch.

V roce 1995 si mladí „prosadili“ první vlastní klub: „Pamatuji si na ty nekonečné dohady, přemlouvání a diskutování o tom, že nutně potřebujeme (my jako mládež) klub. Mladí se budou lépe cítit v klubu než v herně. V té době frčely rockové a punkové koncerty, chodilo se Pod Lampu a tak. Salesiáni měli snahu udržet mládež na středisku, ne aby se toulala po klubech, kde se kouří a pije. Nakonec jsme se dohodli na vzniku klubu. Je pravda, že jsme chtěli dosáhnout toho, aby se v Pasti prodávalo aspoň pivo, ale nebylo dovoleno :-)

S Ježkem, Tomášem Mikotou, Ivčou Mekhedovou jsme Past malovali. Obrázek vrcholku kopců s vycházejícím sluncem za rozbořenou zdí je symbolické zobrazení víry. A jak vznikl název? V té době Tomáš Mikota stále dokola a na vše říkal „Je to v pasti“. Nějak se to zažilo a říkal to skoro každý. (Myslím, že dodnes to používá Jožka Mendel...) Tak jsme se toho chytili – klub PAST,“ připomněla Katka Tesková.

Stavíme, budujeme...

V roce 1998 bylo zahájeno budování velké přístavby. „Jak ve středisku tak ve farnosti narostl počet účastníků, a tak jsme byli v situaci kdy jsme začali přemýšlet, že potřebujeme větší prostory,“ vzpomíná situaci tehdejší ředitel střediska Josef Mendel. Pár čísel a zajímavostí o velké přístavbě:

Náklady: 22 847 674 Kč.
Částkou 2 263 410 Kč přispělo 3 842 individuálních dárců
Přístavba má 58 oken. Na jejich nákup přispělo 17 plzeňských právníků a lékárníků.
Spolkla 17 740 ks cihel Optipor.
Každé ze čtyř podlaží má svou dominantní barvu, která se objevuje v barvě dlaždic, vypínače, informačních rybiček, atd. Barvy korespondují s ročními obdobími.

I. podlaží – jaro – zelená. II. p. – léto – žlutá. III. p. podzim – hnědá. IV. p. – zima – modrá.
Zároveň byla klub Past rozšířena z přízemí i na jídelnu. Za zmínku stojí i vznik nového loga v podobě horkovzdušného balonu.

Druhá vlna

V roce 1999 jsme se rozhodli začít pracovat systematicky s další generací křesťanské mládeže. Do té doby se síly věnovaly především mládeži z první generace. Ta už měla ale často přes 20 let. Oslovili jsme tedy asi 25 lidí ve věku 13–17 let a skupině se začalo říkat Druhá vlna. Původní záměr, že by se přeměnila na animátorskou, ale úplně nevyšel. Pro mladé byl důležitý především prožití vzájemných vztahů a party. Svůj vliv mělo v té době i střídání salesiánů a jiné přístupy. Přesto se našlo několik mladých, kteří byli schopni a ochotni se zapojovat i „animátorsky“, říká tehdejší ředitel střediska Josef Mendel.

S tím, jak se rozrůstaly aktivity střediska, „rostla potřeba po komplexní pomoci, která vyvrcholila otevřením nového programu Centrum pomoci dětem, mládeži a rodině – Střecha v roce 2002,“ říká Josef Mendel.

„Nejprve se ve Střeše otevřela denní skupina. To znamenalo cca 6 dětí přibližně stejného věku, které se účastnily programu 5× týdně na několik hodin odpoledne po dobu osmi týdnů. Po několika skupinách

se začal tento styl opouštět. Jednak nebylo jednoduché dát dohromady věkově podobnou skupinu v jednom čase, a také se ukázalo, že je potřeba delší čas na práci s dítětem. Proto se rozvinula spolupráce s doc. Matouškem a vytvořil se program Lano založený více na spolupráci s rodiči a individuální práci. Dítě se nevytrhávalo z dosavadního prostředí a naopak se podporovaly jeho přirozené zájmy. Od té doby se rozvíjela spolupráce s pedagogickou fakultou. Později, zvláště po příchodu Jendy Vyhňálka, se začaly otevírat ještě další programy, přibírali se noví zaměstnanci a ještě více se rozvinula spolupráce s rodinami. Ocenění práce ve Střeše přišlo z Krajského úřadu, který nás vyzval, abychom se přihlásili jako uchazeči ke spolupráci při přípravě v oblasti náhradní rodinné péče,“ vzpomíná salesián Marek Sklenář.

K výšinám

V roce 2003 dostaly kluby nové názvy Balón (místo Oratoře) a Vzduch/loď (místo Past). „Do Balónu začaly přicházet děti především z blízkého okolí – Doubravka, Lobzy, Slovany. Určitou dobu trvalo, než si děti našly cestu, protože mnoho z nich si myslelo, že je dům jen pro „zbožné“ a k „modlení“. Tahákem se stala hlavně malá tělocvična (horostěna, florbal, fotbal, stolní tenis, tanec). Během prázdnin se pak začalo sportovat na hřišti (kopaná, florbal, volejbal, v zimě hokej a bruslení) a po prázdninách se rozvinula řada ▶

ROK 1997

sportovních aktivit a klubů. Děti se ale zabydly rychle a o něco později už jsme museli řešit i složitější situace. V Balónu se musel zamezit přístup těm, kteří měli kázeňské problémy, včetně drobných krádeží. V klubu Vzduch-Loď, který hledal svoji „tvář“ složitěji, se začali objevovat jedinci, kteří přicházeli pod vlivem alkoholu a možná i drog a přístup jim musel být zamezen. Rodičům některých „klubáků“ byl naopak doporučen program ve Střeše, vzpomíná tehdejší ředitel střediska Marek Sklenář.

V této době došlo k velkému rozvoji klubů a sportovních kroužků – díky otevření hřiště.

V síti škol

K dalšímu rozvoji především činnosti kroužků došlo v roce 2006. Rozmach nastal v době, kdy středisko bylo zařazeno do sítě škol. Všichni vedoucí vedli kroužky dobrovolně, bez finančního ohodnocení.

„Zpočátku se kroužky otvíraly podle toho, kteří vedoucí byli ochotni nabídnout svůj čas a síly. Později, i když už někteří odcházeli, byla snaha nabídku udržet, a proto se začali shánět vedoucí pro konkrétní kroužek. To s sebou neslo, že začali přibývat jako vedoucí kroužků lidé, kteří nevycházeli z našeho prostředí – často se jednalo o studenty. Proto se stávala stále akutnějším otázkou jejich formace a snahy, aby vnímali, že středisko je víc než jejich kroužek. K tomu se konala různá setkání ve-

Foto: aktivita dětí ve středisku

ROK 2003

doucích kroužků, někteří z nich se jich ale nechtěli účastnit. Mezi sebou jsme tak také diskutovali, jakým způsobem máme vedoucí kroužku vybírat, co je pro to nejdůležitější. Nešlo nám o to, mít co nejvíce kroužků, ale o jejich kvalitu a o to, aby i „kroužkové“ děti využívaly středisko více než jen pro jednu hodinu týdně. Chtěli jsme pak vedoucí především takové, kteří „dáváním sami získávali,“ říká Marek Sklenář.

Dobrovolnice Irena

Mezinárodního rozměru a významu se středisko dočkalo v roce 2009, kdy v něm rok pracovala německá

dobrovolnice Irene Friesen: „Ještě před nástupem do Plzně jsem se snažila naučit nějaká česká slovíčka, ale moc to nešlo. A tak jsem byla na začátku trochu nejistá. V klubu Balón mě děti srdečně přijaly a snažily se mě naučit některá slova česky. V klubu Vzducholoď jsem potřebovala hodně času, než jsem se dostala do bližšího kontaktu s mládeží. Nejvíc mi pomohl kontakt s českými dobrovolníky, protože většina uměla anglicky nebo německy a dost často jsme se setkávali v našem volném čase, kde jsem si mohla češtinu osvojit.:-). Nejvíc mi pomohl intenzivní jazykový kurz, díky kterému jsem se jakž takž domluvila už po několika týdnech. To byl můj velký úspěch, protože čeština je dost obtížná řeč.

Pracovala jsem v Klubech, vedla jsem kroužek němčiny, a kromě toho jsem se podílela na jednorázových akcích a také jsem přispěla k estetizaci střediskových prostor. Ráda vzpomínám na přípravu salesiánského plesu a spousty jiných akcí.

Češi a Němci jsou díky svým historiím víc spojeni, než jsem si myslela. Je nutné stavět mosty, aby spolupráce a společný život zase lépe fungoval a byl srdečnější.

Nevidím nějaký zásadní rozdíl mezi dětmi a mládeží v Německu a v Čechách. Hudba, móda i zájmy

Dost. I mávnutí proutku

Pro mladého člověka je to dost. Za 20 let se stačí narodit, dospět a postavit se do života. Pro staršího člověka je to jako mávnutí proutkem, závan větru. Snadno vzpomeneme na to, co bylo před 20 lety, a těžce, co bylo včera.

I pro mě je 20 let blíž než včera. Vidím jasně starý kostel, starou dlažbu, lavice, oltář, mřížku i starou faru. Kdybych před 20 lety usnula a probudila se dnes, nepoznala bych ani kostel ani okolí. Tolik práce je uděláno!

Bratři salesiáni jsou mladí nejen duchem, ale i tělem a ke své službě o výchovu mládeže si přibrali na starost i starší farníky. A tak nás s vypětím všech sil lákají na různé akce, např. na farní kafe. Já sama jsem za tu jejich přesvědčovací námahu vděčná. Díky tomu mám spoustu dobrých známých, stáváme se jednou rodinou. Samota je nejhorší nemocí starých lidí.

Vlasta Václavíková

Pečeť města Plzně

Práci ve prospěch plzeňské mládeže ocenilo v roce 1997 i město Plzeň, když udělilo **Michalu Kapláňkovi Pečeť města Plzně**. Přitom plaketu může primátor udělit i významným zahraničním návštěvníkům města, ústavním činitelům České republiky nebo primátorům či starostům jiných měst. Plaketa spolu s listinou s otiskem městské pečete se předává zpravidla na zasedání zastupitelstva nebo při jiné vhodné příležitosti. Udělení je zaznamenáno v Pamětní knize města Plzně.

Jsou dost podobné v obou zemích. Mladí v Čechách možná nemají takové požadavky, což může být spojeno s jejich finanční situací, která je rozdílná oproti finanční situaci mladých v Německu.

Uvědomila jsem si, že jsem ten rok potřebovala k tomu, abych sebe více poznala a naučila se být spokojenější i bez mnoha peněz a prostředků. Venku máš prostě větší odvalu zkoušet nové věci," vzpomíná Irene Friesen.

Je na čem stavět

A jak hodnotí plzeňské dílo jeho dnešní ředitel Antonín Nevola?

„Za měsíc to budou dva roky, co jsem nastoupil do plzeňské komunity jako její ředitel. Je to desetina

doby existence místního salesiánského díla, ale připadá mi, že jsem toho v Plzni už prožil strašně moc. Říkám si, kolik toho ve srovnání se mnou prožili ti, kteří jsou s farností a střediskem spojení dlouhodobě, nemluvě o těch, kterých se dotýká celých 20 let?

Když si vedle sebe položím fotky z let 1990 a 2010, proběhnou mi hlavou tyto postřehy:

- Začínalo se v polorozpadlém baráku v podstatě na zelené louce. Všude kolem byla zpustlá zahrada a ani fasáda kostela nevypadala příliš vábně.
- V současnosti využívá nabídky střediska kolem 500 dětí, mladých a jejich rodičů (zájmové kroužky, nízkoprahové kluby, Centrum pomoci dětem, mládeži a rodině

a prázdninové a víkendové akce) a na nedělní bohoslužby do farnosti přichází asi 300 lidí.

Jsem vděčný především Hospodinu, že si použil před 20 lety jako svůj nástroj pro šíření charismatu Dona Boska v Plzni Michala Kapláňka. Jsem vděčný Michalovi, že dokázal spolu s Josefem Mendelem, Jiřím Cahou a Aloisem Hurníkem vytvářet komunitu bratří, kteří se spolu učili žít, pracovat a modlit. Moje vděčnost směřuje i k ostatním spolubratrům, kteří se v dalších letech v Plzni vystřídali. Zvláštní poděkování patří Karlu Ženíškovi, jenž pracuje ve středisku téměř od začátku a výraznou měrou se výrazně podepsal na současné dobré podobě nejen budovy, ale i mezilidských vztahů. A v neposlední řadě musím svůj vděk projevít našim donátorům a dobrodincům, kteří po celých dvacet let podporovali salesiánské dílo v Plzni. Budeme se i nadále snažit co nejlépe rozvíjet své poslání v nejzápadnější komunitě české provincie. Máme na čem stavět a v čem pokračovat.

*Podle sborníku
„20 let salesiánů v Plzni“
připravil Jiří Kučera* ◆

Foto: archiv plzeňského střediska

ROK 2007

Romským asistentem v Teplicích

Předposlední díl seriálu k misijnímu heslu na rok 2010 „Salesiáni Dona Boska na cestě s Romy“ nás seznamuje se dvěma zajímavými osobnostmi.

V salesiánském středisku v Teplicích jsi jako doma. Kdy ses tam objevil poprvé?

Bylo mi tehdy asi 16 let, takový klasický puberták. Do školy jsem nechočil, skončil jsem základkou. Chopení do školy mi přišlo zbytečné. Myslel jsem, že práci si můžu najít i bez jakéhokoli papíru. Vždy přece záleží jen na tom, co mám v hlavě. Čekal jsem, že se o mě budou prát všude, kamkoli přijdu.

Postupem času jsi začal ve středisku pomáhat.

Ano. Tehdy tam chodil i jeden kamarád, ten pomáhal hodně. Navíc mě přímo oslovili, jestli nechci pomáhat s konkrétní věcí. Byl jsem pro. Tak nějak to samo vyplynulo ze situace.

Proč jsi změnil názor na vzdělání?

Další kamarád a kamarádka, teď již moje žena Brigita, nastupovali v Mostu do školy. Pracovali už ve středisku a dokončení středního vzdělání bylo podmínkou, aby mohli v práci pokračovat. Přemlouvali mě, ať jdu studovat s nimi. „Chcete, abych šel do školy po tolika letech?“ říkal jsem jim: „Nic si nepamatuju. Co si tam se mnou počnou?“ Šel jsem se tam podívat. A šlo to. Chtěl jsem nejdřív jen dvoutleté pedagogické minimum. Nakonec jsem letos ukončil maturitou celou střední školu.

Co další studium?

Jiří Čonka

- * 1982
- V roce 1999 začal jako teenager navštěvovat salesiánské středisko v Teplicích.
- V roce 2010 vystudoval Střední pedagogickou školu v Mostě, obor asistent pedagoga.
- V současnosti pracuje v Salesiánském středisku Štěpána Trochty v Teplicích jako romský vychovatel.

Přemýšlím o tom. Mám teď ale malé dítě, v práci jsem taky celý den. Asi si dám po pěti letech ve škole pauzu a pak uvidím.

Kdo ti v práci a životě dělá největší radost?

Moje rodina a hlavně moje dcera. Dneska mi řekla tata.

Jaké je tvé životní motto?

Nezaseknout se na jednom místě. Rozvíjet a zdokonalovat se.

Citíš nějaký rozdíl mezi romskými a neromskými dětmi?

V našem sídlišti tady v Teplicích ne. Máme tu dost multikulturní středisko, jsou tu děti z Ruska i dvě arabské děti. Všechny děti mi tu přijdou stejné.

Berou tě romské děti jako Roma více než „bílé“?

Závisí to na povaze dítěte i vedoucího. Někdy se může objevit dítě, které má pocit, že mu jako Rom dám víc. Většinou ale nemám dojem, že by více respektovali nás Romy než „bílé“. Naše děti k nám chodí už delší dobu a znají nás všechny. Tuhle otázku by ale museli posoudit hlavně mí kolegové – neromové.

Chceš být nazýván Romem nebo cikánem?

Pokud není slovo „cikán“ vyjadřováno s nadřazeností, nevádí mi ani jedno, ani druhé.

Co si myslíš o Romech, kteří nepracují a žijí z dávek?

To jsou složité otázky... Určitě by měli chodit do práce. Ale má to dvě strany. Část Romů je na dávkách, protože nikde opravdu normální práci nemůžou sehnat. Když jim pak někdo nabídne práci načerno, vezmou ji. Potřebují peníze. Jako každý. Ale na dávkách přitom zůstávají stejně jako ti, kteří o žádnou práci skutečně nestojí.

Proč není víc romských asistentů?

Chybí vzdělání Romů. Starší generace asi neměla zájem na tom, aby jejich děti chodily do školy. Nemysleli, že se může cokoli změnit. Doufám, že se to bude časem zlepšovat. Jak? Romové potřebují jako ostatní hlavně vzory. Když uvidí, že třeba já pracuji ve středisku a že je možné dostat se výše než na pracák, inspiruje je to.

Kdo je pro tebe Don Bosco?

Člověk, který vytahoval kluky z ulice. Chtěl, aby nedělali blbosti, ale snažili se ze sebe dostat to nejlepší, co v nich je. Inspiruje mě hlavně jeho zapálení pro práci, kterou dělal, empatie a cílevědomost.

Co se ti na vás Romech líbí?

Pro odpověď na tuto otázku asi nejsem správná osoba. Nějak to neumím rozlišit. Mám kamarády jak mezi Romy, tak mezi majoritní společností. U těch, se kterými jsem v kontaktu, necítím nějaký jasný rozdíl v mentalitě.

Dobrovolníkem u romských dětí

- červenec 2011: Bulharsko
- září 2011–srpen 2012: Teplice, Ostrava, Bulharsko příp. další místa
- Příprava: 8 víkendových setkání (říjen–červenec)
- Přihlášky a info: www.mladez.sdb.cz/cagliero-salesiansky-volontariat

Jaký nádech má slovo „gadžo“ v rozhovorech Romů?

Sám to označení nerad používám, ale ve skutečnosti to není nic hanlivého, pokud se to tak neřekne. Je to prostě označení pro neroma, Čecha,

Rusa i kohokoli jiného.

Jaké základní vlastnosti chceš děti naučit?

Aby si věřily, aby se nepovyšovaly a aby věděly, co od života chtějí

a snažily se toho dosáhnout.

Jaká lidská vlastnost tě nejvíc šťve?

Hloupost (ne ta, za kterou člověk nemůže...) a závist.

Romský tábor v Bulharsku

Pepo, strávil jsi v Bulharsku celý červenec. Proč?

Jako dobrovolníci jsme tu pomáhali salesiánům. Oratoř tu přes prázdniny neběží, a tak jsme nejdříve dělali vše, co se během roku nestihlo. Oprava knihovny, kol, dopisování kroniky. Pak jsme byli zapojeni jako vedoucí na dvou táborech pro bandu romských a bulharských kluků.

Jaký předmět by charakterizoval tvůj romský tábor?

Hudební nástroj. Romské děti byly zaměřené hudebně a sportovně. Break dance byl hlavním tahákem. Pořád dělaly stojky a točily se na hlavě. Hodně se taky hrálo na kytaru. Oproti bulharským dětem jim to šlo mnohem lépe.

Byly bulharské děti jiné?

Ano. Bulharské děti jsou živé, ale romské ještě živější. Navíc romské děti mají větší nadání na tanec i na hudbu. Jsou v tom úžasné. Na tábor se těšily, měly ho za odměnu. Daly se výborně motivovat a pořád něco dělaly. Na druhou stranu byl trochu problém vydržet u něčeho delší dobu.

Obával ses něčeho, co se nenaplnilo?

Myslel jsem, že romské děti budou divočejší a mnohem méně zvladatelné. Když s nimi ale člověk naváže vztah, dá se s nimi dobře vyjít.

Jaký je tvůj první zážitek s dětmi v Bulharsku?

Foto: archiwum SDBA

Josef Holomek

- * 1985,
- studuje poslední rok Stavební fakulty VUT Brno,
- od 2009 animátorem v Brně-Lišni.
- Jako dobrovolník pomáhal v červenci 2010 v Bulharsku s tábory pro romské i bulharské děti.

Poprvé jsme se byli podívat v romské machale (čtvrť) ve Staré Zagoře, zrovna když tu salesiáni pořádali soutěž v tanci a žonglování. Sešlo se tam hodně místních. Prostě jen tak postávali a koukali. A pak si vybavuji, jak děti přijely ze Staré Zagory do Kazanlaku. Vyvalily se z mikrobuse a bylo rázem po klidu.

Jaký byl tvůj úkol?

S druhým dobrovolníkem Honzou

Drahotou jsme měli na starost vyplnit pauzu po obědě – hrát s dětmi fotbal, žonglovat apod. Každé ráno jsme připravovali rozcvičky, občas nějakou hru. Hru GPS hrály děti například poprvé. Dostaly buzoly a podle azimutu se musely dostat na určené místo. Na konci musely obejít velký kus lesa a společnými silami najít poklad od Dominika Savia.

Která rada byla pro tebe nejceněnější?

Říkali mi, že romské děti jsou do všeho hr, takže mám třeba rychleji vysvětlovat pravidla. Pomohlo to, stejně tak jako rada, že více se uplatní akčnější pohybové hry.

Mgr., Dis., Jana Švecová, LLM

Novému dílu salesiánů pro Romy ve Staré Zagoře můžete přispět prostřednictvím účtu Salesiánské provincie Praha: 16844021/0100, var. symbol 29.

Boj proti zlým silám

Známý americký psychoterapeut a někdejší katolický mnich Thomas Moore vykládá Ježíšovu postavu na základě studia Písma, teologie a hlubinné psychologie, ale také starověkých evangelních apokryfů, řecké filozofie (Epikura) a základních textů buddhismu. Sám označuje svůj přístup jako zen-katolický a Ježíše považuje za proroka vnitřní svobody a osobního uzdravení.

*Ježíš a Buddha jsou pro něho osvi-
cení proroci, kteří vedou člověka
k pravé proměně, obrácení ducha,
novému vidění světa a vlastního ži-
vota. Takového obrácení jsou schop-
ni nejen výjimečné postavy dějin
(svatý František, Gándhí, Martin
Luther King), ale může ho dosáh-
nout každý člověk tím, že vezme
za své celé, neokleštěné poselství
evangelia. Jak autor nazírá boj proti
zlým silám se můžete dočíst v ná-
sledující ukázce.*

Prvním krokem v boji proti zlým silám na osobní úrovni je uznat jejich existenci. Jestliže uvnitř cítíte hlubokou a trvalou zlobu, která proklouzne ven vždycky, když vás něco rozněvává, vězte, že v sobě máte zlé síly, kterým byste měli věnovat pozornost a rázně se s nimi vypořádat. Zlé síly je někdy obtížné poznat, protože – jak víme z mnoha klasických příběhů o ďáblech – na první pohled často vypadají jako síly dobré. Možná jste pyšní na svůj patriotismus a nacionalismus a vůbec si neuvědomujete, že jste se dostali do jejich područí a ubližujete kvůli nim druhým. Vy možná bez jakýchkoli pochybností považujete prudkost své lásky za ctnost, vašemu partnerovi nebo příteli se však totéž může jevit jako chorobná žárlivost nebo majetnické sklony.

Zlé síly, které vás ovládají, je třeba směle nazvat pravým jménem a potom je vymýtit. Chcete-li jít v Ježíšových stopách, pak se těmto silám nebraňte, nikoho za ně neviňte, nesnažte se je vysvětlovat, ale postavte se jim čelem a osvobodte

se od nich. Tento druh exorcismu má daleko k melodramatu, jeho podstatou je pevně a rozhodně odmítnutí být v moci někoho jiného. Tato forma exorcismu vyžaduje hlubokou změnu pohledu na svět, tedy něco, co je pro nás snad vůbec nejobtížnější.

Martin Luther King ml. bojoval systematicky, odvážně a směle s démonem rasismu. Hovořil a měl autoritu člověka, který toho prostudoval, počítal a napřemýšlel tolik, že dokázal vyvrátit jakékoli racionální vysvětlení obhajující rasismus, stejně jako jiné násilnické snahy, které jdou s tímto démonem ruku v ruce. Byl exorcistou, který vymítal zlé síly z celé společnosti. Lidé, jejichž život se ocitl v troskách kvůli démonu alkoholu, vědí, jak těžké je vypudit tuto zlou sílu, která je oslabuje. Předse-
vzeti

Foto: Richard Bouda

Thomas Moore

A psal prstem do písku

Ježíš a poselství evangelia

a odhodlání nestačí. Musíte sebrat všechny své síly a třeba i s pomocí druhých dospět k vnitřnímu rozhodnutí, že se nenecháte ovládat pokušením a budete žít svým vlastním životem.

Nejedná se o to, abyste Ježíše naivně a dětinsky vzývali. Jeho příklad a duchovní inteligence by vám měly posloužit k získání schopnosti, díky níž dokážete zvítězit nad zlými silami, které vás ovládají. Mohou to být vaše vzpomínky, trvalá zloba nebo různé frustrace. Budete se muset naučit beze strachu otevřít své srdce a žít podle filozofie agapé, která je alfou a omegou evangelíí. Budete muset nalézt cestu ke zdroji života, trvalé spirituální vědomí, díky němuž dokážete překročit hranice omezující vaši mysl i život. S vědomím své síly se postavíte na odpor démonům a váš duch se znovu uzdraví.

Thomas Moore, *A psal prstem do písku*, Portál 2010

Kromě publikace *A psal prstem do písku* vydalo nakladatelství Portál ještě několik titulů od tohoto známého amerického psychoterapeuta a bývalého katolického mnicha. Jsou to: *Kniha o duši*, *Kniha o lásce a přátelství*, *Temné noci duše* a *Temný eros*. Připravuje se vydání dalšího titulu *Léčebná péče o duši*. Všechny tituly můžete objednat na www.portal.cz

Salesian Missionary v Havířově

Opravdu prorocká byla účast nás salesiánů z Havířova loni v listopadu na Mezinárodní konferenci o pastoraci Romů v Košicích. Salesiáni na Slovensku se otázkou pastorace Romů zabývají už 20 let. Zaznělo také, že budoucnost salesiánského díla je spojena s Romy. Pohled, Ježíši, v naše četné řady, to Don Bosco shromáždil nás tady. Jedná se o nové misionářské povolání.

Po návratu z konference začalo přání Dona Boska dostávat konkrétnější obrysy. Měli jsme v Havířově vytipovány dvě misionářské oblasti – Pro střední Suchou a starý Šumbark. Začali jsme hledat vhodný objekt. Ten se za spolupráce magistrátu podařilo najít na starém Šumbarku. Rozbitý, vymáčený, zničený a opuštěný bývalý obchůdek v centru romské komunity.

Symbolických devět měsíců trvalo úsilí o zprovoznění tohoto bývalého obchůdku v salesiánskou misionářskou základnu. Během této doby ještě hrozil prodej nemovitosti pro podnikatelské účely. Božím zázrakem se tak nestalo. To beru opět jako potvrzení Don Boskova přání, být zde mezi těmi nejpotřebnějšími.

Slavnostní otevření misionářské stanice MAJÁK na starém Šumbarku se konalo 1. září 2010, prostory byly pozeňnány a ihned začaly být využívány. Již dnes víme, že nestačí. Deně navštíví MAJÁK 100 mladých lidí. Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby pozeňnal tomuto misionářskému úsilí po všech stránkách.

Jindřich Honěk, ASC,
jáhen a ředitel
www.donboskohavirov.cz

Foto: Archiv havířovského střediska

V ČR máme dvě nové salesiánky

Ve farním kostele v Castel Gandolfo (Itálie) složilo 6. srpna 2010 jedenáct novicек své první sliby v Institutu Dcer Panny Marie Pomocnice. Byly mezi nimi i Diana Veselovská a Zuzana Magerová, které patří do českolitavské inspektorie.

Své první řeholní sliby skládaly do rukou naší hlavní představené sr. Yvonne Reungoat. Celým slavnostním dnem je provázelo motto: Stvořil jsem tě pro svou slávu, zůstaň ve mně! Hlavním celebrantem byl don Alberto Lorenzelli – provinciál římských salesiánů.

Foto: 2 x archiv FMA

**ZUZKA MAGEROVÁ (NA SNÍMKU VLEVO)
A DIANA VESELOVSKÁ SLIBUJE ČISTOTU,
CHUDOBU A POSLUŠNOST DO RUKOU HLAVNÍ
PŘEDSTAVENÉ YVONNE REUNGOATOVÉ.**

Mezinárodní spolupráce v oblasti vzdělávání dobrovolníků

Nový projekt v oblasti mezinárodní spolupráce začala v září 2010 Salesiánská asociace Dona Boska (SADBA). Cílem projektu je rozvinout partnerství s evropskými salesiánskými mládežnickými organizacemi, a to v oblasti vzdělávání dobrovolníků. Projekt Partnerstvím salesiánských organizací k rozvoji zaměstnatelnosti financuje Evropský sociální fond (ESF) a státní rozpočet ČR.

„Je to již třetí projekt financovaný ESF, který SADBA realizuje,“ říká projektový manažer a zároveň předseda SADBY Jaroslav Vracovský.

„V prvním projektu jsme nastartovali vzdělávání dobrovolníků v programech Cagliero – salesiánský voluntariát, Salesiánští animátoři a Margherita. Druhý projekt, který probíhá od července 2009, zavádí do vzdělávání prvky e-learningu, důležité jsou rovněž tvorba metodik a zapracovávání nových instruktorů. V projektu, který momentálně začí-

náme, si budeme vyměňovat zkušenosti s našimi partnery Don Bosco Youth Net a Don Bosco International a zapracovávat dobrou praxi partnerů do našich školicích modulů. S pomocí senátora a salesiána-spolupracovníka Adolfa Jílka se pak budeme učit ovlivňovat politiky a strategie tak, aby se nám všem v salesiánské rodině s dětmi, mládeží a dobrovolníky dobře pracovalo.“

Více se o projektech ESF realizovaných SADBou můžete dovědět na mladez.sdb.cz. *Veronika Saňková*

**PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST**
www.esfcr.cz

Jan Sokol na Sletu Starých pák

Letošní 19. slet Starých pák přivítal jako hlavního a vzácného hosta profesora Jana Sokola, Bob Flidr představil čerstvě vydané CD Bílé sáří a Dědek nám jako vždy přichystal příjemné překvapení.

Letošní slet Starých pák se konal již tradičně v Mladočově. Měli jsme možnost uvítat jako vzácného hosta profesora Jana Sokola, se kterým jsme prožili velmi podnětné sobotní dopoledne. Pan profesor odpovídal na naše otázky přesně tak, jak filozof má, tedy srozumitelně, přesně, jasně a moudře. Jeho velkým tématem je svoboda, ale zabrousili jsme i na jeho působení v politice, názory na dnešní společnost a církev. Bylo zřejmé, že své názory a postoje má promyšlené a zakončené v křesťanské nauce.

Po odpolední siestě nás čekal tradiční fotbal Moravanů proti Čechům, přerušený náhle se strhnuvším sil-

PROFESOR SOKOL OBKLOPENÝ DISKUTUJÍCÍMI STARÝMI PÁKAMI

ným lijákem.

Večer nám Bob Flidr představil právě vyšlé CD Bílé sáří, které natočil se skupinou Bobci. Měli jsme možnost nahlédnout do skladatelovy kuchyně a alespoň trochu s ním sdí-

let jeho radosti i starosti.

V neděli ráno jsme slavili mši svatou s Ládysem Heryánem a dalšími kněžími, udělali jsme společnou fotku a rozjeli se domů.

Tomáš Kubalík

Požehnání nového hřiště v Kobyliších

Téměř dvě stovky příznivců salesiánského díla se v neděli 12. září 2010 přišlo zúčastnit slavnostního výkopu na novém povrchu hřiště v Praze-Kobyliších a podpořit týmy mladých fotbalistů.

V neděli se na hřišti v Kobyliších sneslo požehnání z nebe. Za zvuku hymny a krásného počasí přišel „Velký Neznámý“ a posléze nám dobře známý Ládyš Heryán, který seřadil týmy hostů a přivítal vzácnou delegaci z nebe.

Za fotbalové nebe to byl František Plánička, za salesiánské kardinál Štěpán Trochta a za dárcovské Ela Voltrová (zesnulá dárkyně, která odkázala velkou část prostředků nutnou na financování nového povrchu, pozn. red.). Zvědavě jsme se jich vyptávali jaké to tam nahoře je a jestli se tam také kope fotbal. Ela prozradila, že se tam vůbec nenudí, protože „kopat v nebi“ znamená postavit se s motykou do rajske zahrady.

Požehnání hřiště doprovodila sku-

NOVÉ HŘIŠTĚ POŽEHNAL P. LADISLAV HERYÁN (UPROSTŘED)

pina Queen svým populárním songem We Are the Champions a po slavnostním výkopu začalo fotbalové a volejbalové klání přítomných týmů.

Během zápasů se v hledišti objevil Josef Dobeš (ministr školství) a nechyběl ani zpravodaj TV Noe.

Všichni ocenili skvělou kuchyní na grilu v podání Žanka Blahy a kluků Vošahlíků.

Děkujeme všem, kteří přispěli jak k pěknému odpoledni, tak k čtyřměsíční rekonstrukci hřiště.

Michal Svoboda

Týden s Bohem na Vidči

Nad Prahou slunce rozprostírá večerní červánky a já pod rouškou šera otevírám obálku, která má pro mě velkou hodnotu. Jsou v ní vzkazy od kamarádů, které jsem mohla poznat na akci jménem Vidče. Beru do ruky první z papírků a moje myšlenky se vracejí na počátek srpna, kdy jsem si balila batoh a odjížděla směr vesnička jménem Vidče, která leží pár kilometrů od Radhoště. Myšlenky, vzpomínky a dojmy se mi rychle promítají v hlavě, že pomalu nevím, kde začít...

Vracím se tedy na počátek celé akce, která začala již ve vlaku, kde se setkávám s dalšími Pražáky, kteří jedou na Vidči podruhé či potřetí. Nenechávám si tento moment uniknout a hned vyzvídám, co nás čeká. A s radostí si ověřuji, že je pro nás připraveno to, co očekávám, a co bylo uvedeno na pozvánce. Na programu jsou přednášky s tématem křesťanství, diskuse, hry, výlet, duchovní obnova, prohloubení vztahu s Bohem... Když se k tomu přidá parta dvaceti mladých lidí, určitě z toho bude super týden, na který se už moc těším.

A program je vskutku nabitý. Myslela jsem si, že ohledně informací o naší víře vím snad vše podstatné. Ale otec Jožka Kopecký st. mě vyvádí rychle z omylu. Co to jsou svátostiny a vyjmenovat sedm hlavních hříchů dá člověku docela zabrat, i když je dvacet let na světě a chodí do kostela a říká si, že ho nemůže skoro nic překvapit.

V diskusích řešíme problémy dnešní doby. Například proč se mladí lidé tolik odklání od církve, proč nechodí ke svátosti smíření, která je tak důležitá? Přicházíme na různá východiska. Vždyť neznáme-li dne, hodiny, ani minuty, kdy si nás Pán povolá k sobě, není vhodné být k tomuto okamžiku připraven? I když tuto myšlenku se snaží kněží prosazovat, plno lidí jí nedává žádnou váhu.

Abychom jen neposlouchali přednášky, máme také jednoduchý výlet na Radhošť, kde je sloužena soukromá mše v místní kapli sv. Cyrila a Metoděje. Tento den prožíváme jako pouť – za co ji obětuje, je na každém z nás.

Každý si nachází v průběhu týdne svou chvilku, která ho osloví. Do paměti se mi nejvíce zapisuje celonoční

adorace, kterou máme možnost zažít. Klečet ve čtyři ráno před svatostánkem, jen se svíčkami, které ozařují Nejsvětější svátost, se nepodaří člověku jen tak na setkání. Jste sami v celé kapli, slyšíte jen ranní ptáčka, která ohlašují nový den, a vnímáte Boží přítomnost. Bůh je tam jen a jen pro vás a vy jste s ním o samotě. Jen vy a Bůh. Po půl hodině, kdy odcházím do postele, jsem naplněna, jelikož takový rozhovor s Pánem jsem už dlouho neměla.

Poslední noc, která byla pro mnohé nejdelší, je taková třešnička na dortu. Když po několika hodinách povídání si s přáteli začnou ranní červánky ozařovat oblohu a vy si pomalu uvědomujete, že je již den odjezdu... Jelikož je chalupa, ve které celý týden trávíme, umístěna na vrchu kopce, máme po celou tu dobu nádherný výhled na Beskydy. Slunce pomalu prokluzuje mezi horami a zlatavočervená zář zalévá celé údolí.

Týden uběhl jako nic a my se loučíme. Je to smutné, nevíme, kdy se uvidíme. Ale jedno nám nikdo nesebere. Naše vzkazy, které jsme dostali a které si nyní dočítám. Po-

slední papírek pokládám do obálky, kterou mám pečlivě schovanou. Život jde dál, ale momenty z této akce zůstávají v nás, doufám, že co nejdříve budeme z těchto okamžiků žít, dávat to, co jsme načerpali, ostatním a být světlem pro ostatní v jejich životě, jak světském, tak duchovním.

Nedokážu odhadnout, co může taková akce komukoli dát. Každý si odnáší něco jiného a jakékoli pocity se těžko popisují. Pokud chcete poznat nové super lidi, dozvědět se něco nového o víře, zopakovat si zapomenuté věci, zahrát si hry a hlavně poznat lépe Boha, naučit se ho vnímat a prožívat svátost smíření a eucharistii, jediné, co mohu doporučit, je jet na tuto každoroční akci. Je na každém z nás, jestli pro svůj duchovní život a pro vztah s Bohem něco udělá, jestli ho posune dále, nebo zůstane na jednom místě. Jen podotýkám, že tento vztah má cenu rozvíjet a kdo ho nechá stagnovat, o hodně přichází.

Děkuji salesiánům, Jožkovi Kopeckému st., Petru Chovancovi, Petru Zelinkovi (Kmochymu), Toníku Pražanovi, Ondrovi Matulovi, Janku lhnátovi a naší kuchařce Věře, že nám umožnili být na tomto týdnu. Přeji jim, aby stále dokázali povzbuzovat mladé lidi v jejich vztahu s Bohem. A nám, účastníkům Vidče, přeji, abychom to, co jsme načerpali, dokázali předat dál a obohatit o to ostatní lidi v našem okolí...

Kubík

Fot: archiv autorky

SPOLEČNÉ FOTO

Křížovka

Francouzské přísloví				POMŮCKA: ALIN, EI, YA	ČESKA	ZNAČKA OSMIA	DOUŠEK	STAROVĚKÝ ASÍJSKÝ STÁT	3. DÍL TAJENKY	DRUHÁ TRÁVA
				KUS DŘEVA						
				STÁT USA						
	KAZIT	3. DÍL TAJENKY	CITOSL. ÚDIVU	POSYPAT SOLÍ						
				OSUD						
OPLOKAT						DRUH PAPOUŠKA 105 (římsky)				
AKVARIJNÍ RYBKA							1 505 (francouz.) KORÁLOVÉ OSTROVY			
ZNAČKA KOSMETIKY			HROMADNÝ VÝSTŘEL DIVOKÝ NÁJEZD					OZN. LET. AFGHÁNIS- TÁNU SPOJKA		
ŠKROBENÍ				ANO (rusky) ZAJISTĚ		VZ. NITR. TANTALU SILNÁ KÁVA				ZÁSOBNÍK PRO LOKO- MOTIVU
	SVĚTADÍL	PLÁŠT BEDUÍNA 2. DÍL TAJENKY			FRANCOUZ. MALÍŘ DRUH JAVORU					
LETŇANSKÝ PODNIK					SRÁŽKA OHNUTÍ (kníže)					
TĚLOCVIČ- NÝ PRVEK				CHUCH- VALCE ŠVÉDSKÝ HISTORIK				ZNAČKA DELTA- AMPLITUDY DUCHOVNÍ		
MPZ ISLANDU			ANTICKÁ HRA PLOCHA					KLESÁNÍ POHŘEBNÍ NOSÍTKA		
ZÁKLADNÍ MĚŘIDLO						NAŠ SKLADATEL KARBA- NICTVÍ				
	MOČ (medicin.) ZAČATEČ- NÍK				PŘEDÁK MLHA (nářečně)					CHEMICKÝ PRVEK
HLAVNÍ MĚSTO JEMENU					BULHARS. ŘEKA PLANETA					
NEMOC KLOUBŮ				BOUBELE STARŠÍ ZÁJMENO				NÁZEV SYKAVKY ZKRATKA LIMITY		
VEJCE (německy)			DRUH KONĚ ONO (anglicky)				HUBOVAT MOJE			
LEGRACE (expres.)					JMÉNO PUČÁLKO- VIC ŽIRAFY					
STRNUTÍ ŠJE					TÉMA					

Vylosovaní výherci správně vylouštěné křížovky ze Salesiánského magazínu 2010/4: Heda Bartošková, Vrbno pod Pradědem, Alžběta Maxantová, Praha, Jaroslav Bureš, Mladé Buky, Jan Mikulík, Olomouc, Jan Masař, Brno, Konrád Kriebel, Běleč, Veronika Vanharová, Karolín, M. Mazalová, Prostějov, Markéta Lakosilová, Hrusice a Pavla R., Praha.

Soutěž o ceny: Vylouštěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasílejte do 15. listopadu 2010.

Oslavenci

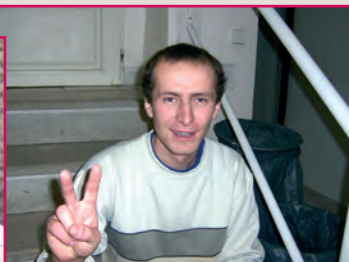
Salesiánům a salesiánkám, kteří v srpnu a září oslavili narozeniny, vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska.

Krásných 84 let oslavil 6. srpna **P. Josef Vaníček**. 15. srpna se 87 let dožil **P. Eduard Hrbatý** a 16. srpna oslavil 77. narozeniny **P. Václav Dvořák**. Pětačtyřicátiny oslavoval 18. srpna ve Zlíně **P. Petr Kopřiva** a 23. srpna se slavilo na římském Velehradě, protože se 64 let dožil **P. Pavel Lepařík**.

Kulaté čtyřicáté narozeniny oslavil 9. září **Jan Pomikálek**, 12. září se úctyhodných 91 let dožil **P. Václav Filipec**. 15. září oslavil v Havířově 71 let **P. Karel Ja-**

P. VÁCLAV FILIPEC

VÁCLAV JIRÁČEK

šek, den nato oslavila 55 let salesiánka **Markéta Zyková**. 21. září se 65 let dožil **P. Václav Hurník** a 23. září slavil třicátiny **Václav Jiráček**. 26. září oslavil v Ostravě 85 let **P. Mi-**

roslav Macháček. 27. září oslavil kulaté šedesátiny **P. Libor Ovečka** a 45. narozeniny **P. Václav Čunek**. 28. září oslavil kulaté čtyřicátiny věrný sazeč Salesiánského magazínu **Miroslav Palíšek**.

P. PETR KOPŘIVA

Foto: Pavel Liškutín

JAN POMIKÁLEK

Festival pod věží 2010 ve Zlíně

První říjnový víkend se konal ve Zlíně sedmý ročník česko-slovenské přehlídky moderní křesťanské hudby s názvem Festival pod věží.

Organizátory festivalu jsou zlíňští salesiáni, kteří zároveň realizovali projekt Historie a současnost česko-slovenského gospelu spolufinancovaný Evropskou unií z Evropského fondu pro regionální rozvoj, jehož výsledkem je právě vydaný sborník 13 autorů „rytmické“ hudby, kteří byli jejími průkopníky v sedmdesá-

tých a osmdesátých letech minulého století. Společně s ním byl vydán také zpěvník a DVD s téměř stovkou nepublikovaných písní těchto autorů. A právě Festival pod věží byl součástí uvedeného projektu.

Program letošního festivalu byl opět našlapaný kvalitní hudbou 16 interpretů. V pátečním programu se při doprovodu zahajovací mše představila slovenská skupina Oremus, následoval pořad Večer s... tentokrát s Jiřím Černým, autorem mnoha písní ze zpěvníků Hosana a po něm Večer chval doprovázený

Chválovou kapelou od Filipa a Jakuba. V sobotním přehlídkovém maratónu vystoupili kapely MRRK, 30tri, Studená sprcha, Boží šramot, Bétel, Kéfas, !ON a The Elements. Hlavní koncert festivalu obstarala skupina Eliata. Neděle začala tradičními bohoslužbami, které doprovodili festivaloví účinkující. V odpoledním programu schol pak předvedly svůj um Scholika z Lidečka, Zlínská schola, Fredáci a Strážnická schola, která obnovila 30 let staré pásmo písní z muzikálu Jesus Christ Superstar.

Radovan Výmek

VEČER S... LETOS S JIŘÍM ČERNÝM

KRESLENÍ JE SUPER ZÁBAVA

KAPELA !ON TO TAK ROZJELA, ŽE BYLA ELEKTRINA CHVÍLI OFF

HLAVNÍ HOST FESTIVALOVÉHO PROGRAMU – ELIATA

Foto: 4x Daniela Korybková

Festival pod věží je součástí projektu Historie a současnost česko-slovenského gospelu.

Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Společně bez hranic.

**PROGRAM
CEZHRANIČNEJ
SPOLUPRÁCE
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA**

Svěcení a primice 2010

Zlínský kostel Panny Marie Pomocnice na Jižních Svazích se stal v sobotu 18. září 2010 svědkem dvou kněžských a dvou jáhenských svěcení českých salesiánů.

salesiáni dona bosca

Z FRYŠTÁKU SE NA SVÉ SVĚCENÍ VYDÁVAJÍ: (ZLEVA) JIŘÍ BALÁŠ, LIBOR VŠETULA, PETR KALAS A PETR BOŠTÍK.

PRIMICE JIŘÍHO BALÁŠE V SEBRANICÍCH PROBĚHLA V SOBOTU 25. ZÁŘÍ A V NEDĚLI V JIRKOVĚ RODNÉ VÍSCĚ ŠIROKÉM DOLE. VLEVO NOVOKNĚŽ LIBOR VŠETULA, VPRAVO VOJTĚCH GLOGAR

LIBOR VŠETULA SLOUŽIL PRIMIČNÍ MŠI SVATOU VE VNOROVECH V NEDĚLI 19. ZÁŘÍ 2010. A BYLA TO PRAVÁ SLOVÁCKÁ SLAVNOST SE VŠÍM, CO K NÍ PATŘÍ!

SPOLEČNÉ POŽEHNÁNÍ LETOŠNÍCH NOVOKNĚŽÍ

LETOŠNÍ NOVOKNĚŽÍ A JÁHNI. ZLEVA: PROVINCIÁL PETR VACULÍK, NOVOKNĚŽ J. BALÁŠ, JÁHEN P. BOŠTÍK, BISKUP KÁJA HERBST, JÁHEN P. KALAS A NOVOKNĚŽ L. VŠETULA.

Foto: archiv S. M.

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62